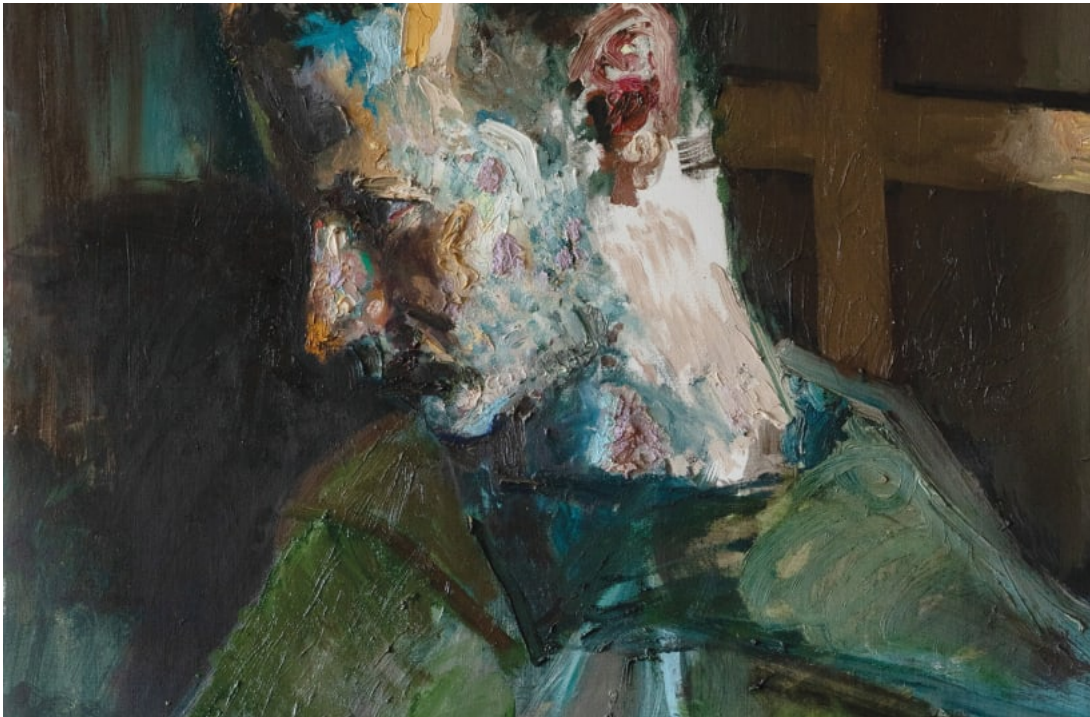

Jerusalem Post > Celebrity News & Culture

Acclaimed artist Ran Tenenbaum returns to realism with a new exhibition

Ran Tenenbaum's Solar Plexus at Rothschild Fine Art marks his return to realism, exploring artistic renewal, raw emotion, and the power of observation in his latest works.

By NERIA BARR

MARCH 2, 2025 02:21

A painting of Ran Tenenbaum.
(photo credit: RAN TENENBAUM)

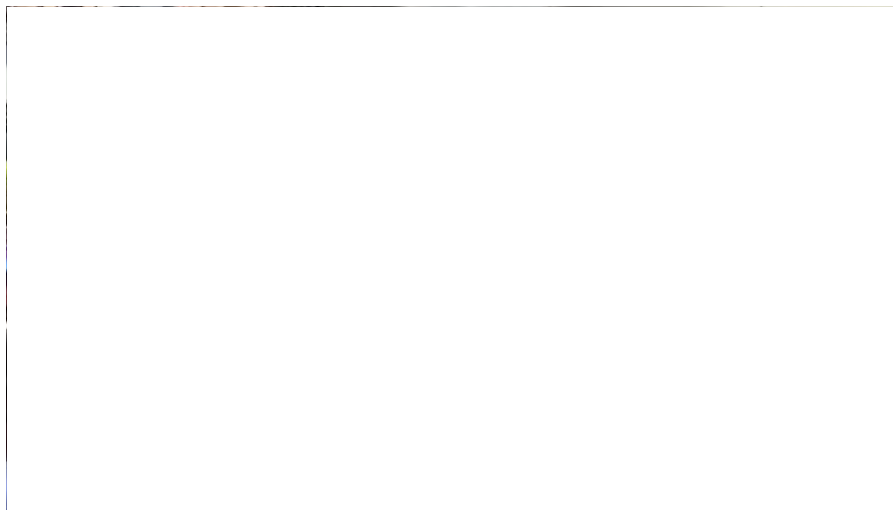
I reached a point where I felt like there was nothing left to do with it," Ran Tenenbaum said quietly, referring to his painting and recalling the emptiness he experienced. After two years of searching, he has finally unveiled Solar Plexus at Rothschild Fine Art Gallery in [Tel Aviv](#) – works that erupted from within him over

the past year. "Suddenly, you see that there is something to do with it," he reflected on his renewed connection to realist painting.

Alongside this [exhibition](#), Tenenbaum is also showcasing a solo show at the Ramat Gan Museum of Israeli Art, featuring works from different years, primarily focused on portraits.

In a conversation with *The Jerusalem Post*, he shared details of his [artistic](#) journey, a path marked by creative dilemmas, emotional struggles, and an unrelenting pursuit of expression. Tenenbaum, who embarked on "a long journey of wandering in search of other ways," returned to realism from a place of maturity and freedom.

JPost Videos

Throughout his journey, he has explored a range of styles and techniques, from multilayered, almost sculptural painting to works on velvet canvases. He spoke about the need to "revive the gaze," to free himself from the "conceptualization" that limits us, and to reconnect with direct and unmediated observation.

"We are blind from too much conceptualization – we no longer see things as they are," he said. "Like Krishnamurti once said, the day you teach a child the name of a bird, the child will never truly see that bird again. Meaning that we tend to reduce the wonder of the world by naming and objectifying everything."

אמנות

רן טננבאום: "לצייר מישהו זו הדרך הכי מיוחדת להיות איתו"

בגיל 49, האמן רן טננבאום זוכה לתערוכת יחיד במוזיאון ישראל. בראיון הוא מסביר מדוע הסתגר הרבה שנים ולמה הוא חש אאוטסיידר

רן טננבאום. "לא מצליח להבין למה שמישהו ירצה לשים אמנות בבית" צילום: אבישג שאר-ישוב

לעקוב

נעמה ריבה

09 במרץ 2025

הצייר רן טננבאום מדבר על האמנות שלו בקול חרישי. הדבר עומד בניגוד מוחלט לרעש שעושה תערוכת היחיד שלו "מקלעת שמש" בחלל גלריה רוטשילד בדרום תל אביב. מבקרים בתערוכה כתבו ברשתות החברתיות שטננבאום "עילוי", "חוזר ללב" ו"מהפנט" — ורוב התערוכה כבר נמכרה. "המפגש שלי עם העולם מאוד קיצוני ופתאומי", אומר טננבאום בראיון איתו בגלריה רוטשילד, "רוב הזמן אני בסטודיו, אף אחד לא יודע אם אני חי או מת, אז נעים ונחמד פתאום לראות שציור יכול להזיז משהו לאנשים. זה מפתיע אותי".

טננבאום היה יכול להמשיך להשתבלל בסטודיו ובכיתת הלימוד שלו שבה הוא מבלה חצי מהשבוע. איתן כהן, הבעלים של גלריה רוטשילד, שמתמחה בהצגת ציור ריאליסטי, מספר שהוא זה שרדף אחר האמן. "הוא מצייר בצורה בלתי רגילה וזיהינו שהוא חריג. העיניים הם המוקד של הציורים שלו ואי אפשר להתעלם מהן. אנשים מתים על זה, קונים

את הציורים רק בגלל העיניים. הם גדולים ולא זולים, אבל מעוררים המון עניין".

בשיחה אומר טננבאום שהוא לא חושב על מכירות כשהוא מצייר. "זה לא מעניין אותי אם משהו מסחרי. אני לא מצליח להבין למה משהו בכלל ירצה לשים אמנות בבית, זה מרגש אותי. אני כן חושב שאמן צריך להציג את מה שהוא עושה, אבל אני עושה את זה אחרי הרבה שנים של התנזרות. לא הראיתי שום דבר לאף אחד במשך שש שנים. הרגשתי שהמגע עם החוץ מזיק, אבל באיזה שלב הבנתי שזה לא עובד, הלכתי לאיבוד בתוך הפרספקטיבה של עצמי".

"לאחרונה אני מדבר עם מי שאני מצייר. פעם זה היה מפריע לי לדבר עם המודלים והם היו קמלים. היום כשאני מדבר נדמה לי שהם הופכים לחיים יותר"
רן טננבאום

"ננה", 2023. אי אפשר להתעלם מהעיניים צילום: מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית

טננבאום מציג בעיקר דיוקנאות שלו, של חברים, של משפחתו ושל תלמידיו. לצדם ציורים של אובייקטים שעל פניו נראים חסרי חשיבות כמו מערום של כיסאות פלסטיק. הדיוק, התאורה והקומפוזיציה מעניקים לאובייקטים מראה כמעט מלכותי, וההתבוננות ביצירות דורשת זמן.

התערוכה ברוטשילד, שתינעל בשבת, מוצגת במקביל לתערוכת יחיד נוספת של טננבאום במוזיאון רמת גן, "פרסונה וצל". אחרי שלא הציג במשך זמן רב, שתי התערוכות הן תוצאה של פרץ יצירה שהתעורר בשנתיים האחרונות, שבהן חזר לצייר ציור ריאליסטי מהתבוננות. התערוכות ואירועי הגלריה שמלווים אותן מושכים קהל של מאות מבקרים.

"רויאל קראון", 2024. אובייקטים שעל פניו הם חסרי חשיבות צילום: ללא קרדיט

התערוכה ברמת גן, שתינעל ב-30 ביוני, היא הראשונה של טננבאום, בן 49, במוזיאון ישראל. זהו גיל מאוחר יחסית להצגה ראשונה במוזיאון, בשדה שמעדיף את האמנים שלו צעירים ורעננים. בחלק מהתערוכה המוזיאלית, האוצרת דינה יקרון מערבבת בין ציוריו של טננבאום לציורי אוסף צייטלין שכולל ציורים ורישומים מסוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20. בחלקים נוספים מוצגים הציורים של טננבאום בנפרד וגם יצירות מהאוסף.

טננבאום התנגד לאורך השנים לעבוד עם אוצרים ואת הטקסטים לתערוכות הוא כתב לרוב בעצמו. את התערוכה בגלריה רוטשילד הוא אצר בעצמו, אבל התערוכה ברמת גן היא הפעם הראשונה שבה הוא עובד עם אוצרת. "האמנתי שזה קשר שצריך להיות אורגני. אני לא אלך למישהו ואבקש ממנו שיאצור לי תערוכה", הוא מסביר. "זה לא נראה לי הדבר הנכון. אני יכול להבין למה עושים את זה ולמה זה הפך לנוהג או נוהל, אבל העדפתי תמיד שזה לא יהיה מאשר שזה יהיה מאולץ".

אתה לא צריך מישהו חיצוני?

"עין חיצונית זה מעולה, אבל לא היה איזה אוצר שאני מעריך ורוצה לעבוד איתו. יש לי המון התנגדות לכל הפרוגרמה הזו שאתה צריך טקסט בכניסה לתערוכה כדי שיהיה לך מורה נבוכים, שמורה לך איך לצרוך אמנות. יכול להיות טקסט שמשלים את התערוכה, אבל אני לא חושב שהוא צריך להסביר אותה".

רשת של קשרים

טננבאום נולד בכפר סבא למשפחה ממעמד הביניים, ומצייר מאז שהוא זוכר את עצמו. "ציירתי עוד בגן, בגיל שלוש, וזלזלתי בכך שאנשים מסביבי התלהבו מזה. לא מצאתי הרבה משמעות בציור, זה אפילו נראה לי טרחני, אבל עם השנים למדתי תולדות האמנות. האמן הראשון שאני זוכר ששינה אצלי משהו היה קאראווג'ו. ראיתי את הציורים שלו קודם בספרים ואז הלכתי לראות אותם במציאות. עם השנים כל מקורות ההשראה האלו נטווים כמו רשת של קשרים, של ניוטרונים במוח. אמנים נוספים שהשפיעו עלי הם טיצ'אן, מונק

וסוטיין. יש רשימה ארוכה. למדתי את זה לבד, לא היה מישהו שממש לימד אותי".

**"עזבתי את הלימודים כי נמאס לי לצייר ציצים.
הרגשתי שאיבדתי את האינדיבידואליות, שהכל
מסביב מאוד דומה. הרגשתי שאיבדתי את עצמי
לדעת"
רן טננבאום**

"עצמי", 2024 צילום: מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית

הוא לא התגייס לצבא ובגיל 19 הכיר את זוגתו ואם ילדיו. מעט אחר כך התחיל ללמוד בבצלאל במחלקה לתקשורת חזותית, שהיתה קרויה אז המחלקה לעיצוב גרפי, אבל לא נשאר זמן רב. "הרגשתי ששמים אותי ליד באר ואסור לי לשתות מהמים. לימודי עיצוב זה משהו מאוד מרצה ומדיד ואין לי רגישות עיצובית. מצדי שכל העולם יהיה פונט אחד. הבנתי שאני רוצה לצייר. פתאום ראיתי שלושה כתמים מול העיניים והבנתי שזה יוצר משהו. אמנות לא צריכה להיות יפה, לא צריכה למצוא חן בעיני מישהו. היא לא צריכה להתחשב בכלום. זה שונה מאוד מעיצוב, ואני מתחבר לאמנות בין היתר בגלל זה".

אחרי בצלאל למד טננבאום ב"סדנה לציור ורישום בירושלים" של הצייר ישראל הרשברג, ממובילי החזרה לציור הריאליסטי בישראל ומורם של אמנים מובילים כמו ארם גרשוני, דוד ניפו, אלדר פרבר וסיגל צברי. טננבאום, תמיד אאוסטיידר, לא שרד גם שם ועזב לאחר כשנה. "עזבתי כי נמאס לי לצייר ציצים", הוא אומר בפרובוקטיביות מחויכת. "הרגשתי שאיבדתי את האינדיבידואליות. יש משהו בסיטואציה שבה אתה נמצא עם הרבה אנשים והכל מסביב מאוד דומה. באותו רגע אתה מרגיש שאתה מאבד את עצמך". מאז הוא עבר בין סגנונות — בין מופשט לסביבות חיים וטבע — והציג תערוכות בגלריות חזי כהן ואלון שגב. חלק מהתערוכות כשלו מסחרית.

"מיכאלה ומירי", 2024 צילום: ללא קרדיט

הציורים בתערוכה ברוטשילד הם ריאליסטיים לכאורה. ניתן לזהות בהם את הדמויות, האור חותך את מרכז הקנבס בדרמטיות שמזכירה ציורי רנסנס ובארוק, השוליים פרומים יותר. כפות הידיים של הדמויות לא מצוירות באותה חדות כמו הפנים. לעתים גם הגוונים נראים מעוותים, אפילו חולניים, קודרים מאוד. בתערוכה ברמת גן הוא מציג דיוקנאות מתקופות שונות, לכן הטכניקות משתנות בהתאם לקפריזות של רגע היצירה. אחד הדיוקנאות מצויר על בד, חלק הם רישומים אקספרסיביים וחלק מורכבים מכתמי צבע גדולים.

הבולמוס שהוביל לסדרת הדיוקנאות שמוצגים ברוטשילד הופיע בעקבות מערכות הבחירות האחרונות וההפיכה המשטרית — והתגבר עם המלחמה. "הייתי די מת מבפנים כצייר. הרגשתי שאין בי יותר דימויים ופירושים. הדבר היחיד שיכולתי לחשוב עליו זה להסתכל מחוץ לעצמי. מצאתי עידוד ביופי שמצאתי באנשים, במבטים, בכיסאות. לצייר משהו זו הדרך הכי מיוחדת להיות איתו. אנחנו הרבה פעמים משתמשים בביטויים אלימים כדי להגיד שאוהבים משהו, אומרים אני שרוף עליך, אני מת עליך. אבל אני מאוהב במי שאני מצייר, אני מתאהב בדמויות כצייר וגם כבנאדם. וגם הבנאדם שיושב הוא פעיל ביצירה. לאחרונה אני גם מדבר עם מי שאני מצייר. פעם זה היה מפריע לי לדבר והמודלים היו קמלים אבל לאחרונה התחלתי לדבר והמודלים הופכים לחיים יותר. ככה נדמה לי לפחות".

היופי בהוראה

לפני כעשור טננבאום הקים עם הצייר גיא אביטל את בית הספר לציור "הכולל". יומיים וחצי בשבוע הוא מקדיש להוראה. "גם אם הייתי עשיר הייתי ממשיך ללמד, אבל אולי פחות. כשהתחלתי ללמד היה בזה כמעט קלון. לקח לי הרבה שנים להתחבר ליופי של ההוראה, זה מקצוע שנשחק עד עפר בגלל מערכת החינוך. פעם להיות מורה היה כמו להיות רופא. נתת למישהו גדול ללמד אותך. אני חושב שאנשים באים ללמוד אמנות כי הם רוצים להתחבר למקום של רוח. אין לאדם חילוני הרבה הזדמנויות כאלה. אני מנסה לחשוב על ההוראה יותר כמו מיילד ולא כמו מורה".

"גברים הם מפלצות ניאנדרטליות שיש להכחיד. פשוט במשך הרבה שנים גברים לא ניקו את הבית, אז הם ציירו והיו אמנים, וכעת זה משתנה" רן טננבאום

"מירי", 2024 צילום: באדיבות האמן

אתה מספר שמגיעים אליך כל מיני אמנים פגועים, קורבנות ממש.

"יש כאלה שניסו ללמוד בעבר, בשנות ה-90 ועוד קודם, בתקופה שבה לא היה מקום לאמנות ריאליסטית פיגורטיבית. אז הם שמו את זה בצד ועכשיו חוזרים לזה. אלה אנשים שמרגישים שהתעללו בהם בגיל הנעורים. היה לי, למשל, תלמיד גאון שבגיל 17 המורה שלו עשתה לו נזק נפשי. הוא הפך לאדריכל והגיע אלינו בגיל 50. נדמה לי שהכי הרבה יש אצלנו פסיכולוגים, אדריכלים ומעצבי פנים שרצו לרצות את המשפחה שלהם ועכשיו מוצאים זמן לציור".

מגיעים יותר גברים או נשים?

"98% נשים. גברים הם מפלצות ניאנדרטליות שיש להכחיד. הם חוליה אחת אחורה בחיי הנפש והרוח, פשוט במשך הרבה שנים גברים לא ניקו את הבית, אז הם ציירו והיו אמנים, וכעת זה משתנה".

עדיין רואים יותר אמנים גברים מפורסמים מאשר נשים ויותר מורים לאמנות מאשר מורות.

"זה משתנה מהותית. יש משהו בעולם הישן שעוד נמצא איתנו, שאם גברים הולכים להיות אמנים אז הם צריכים לפרנס ולהצליח. אנחנו בתקופת מעבר. את יכולה לראות שבבצלאל נשים הן חצי מהמורים. האמן הגורו הגבר זה משהו שכבר לא קיים".

צינת בעבר שלא מספיק שאמנים יעשו אמנות, הם צריכים גם לספר סיפור. אתה עדיין חושב ככה?

"היום מלמדים איך לכתוב על עצמך ואיך לדבר על עצמך יותר מאשר איך לעשות אמנות. אני זוכר שהקשבתי פעם לאיזה פורום מורים, והם דיברו על איך התלמידים מדברים על עצמם והזדעזעתי מזה. אני רומנטיקן, חושב שכשמלמדים אמנות — צריך עדיין ללמד אמנות. אני לא חושב שכל האמנים כשירים לדבר על עצמם, לא לכולם יש את המיומנות הזאת".

**אז לא מעניין אותי שאין לי איזו טביעת יד ספציפית.
יש לי את השיח הזה גם עם תלמידים שרוצים שיהיה
להם איזה ניסוח סופי. זה נראה לי חבל"**
רן טננבאום

רק טננבאום. "האמן הגורו הגבר זה משהו שכבר לא קיים" צילום: אבישג שאר-ישוב

**יש הרבה דרכים לעשות אמנות — וידיאו ארט, פרפורמנס. למה
דווקא ציור?**

"מציירים אם אין לך שום ברירה, כל יתר הדרכים עדיפות. ראיתי את הילדים שלי במוזיאון והם לא הסתכלו על הציורים. זו טכניקה שלא עובדת בזמן, אין סאונד. זה כמו מומיה. זה מדיום מיושן. במשך הרבה זמן לא היית רואה ציורים בתערוכות עכשוויות. ציור היה משהו מוריד, מסרבל. קשה לשים ציור עם דברים אחרים. קשה לעשות מיצבים עם ציור. הטעות הכי גדולה בציור זה לנסות לעשות משהו שמדיומים אחרים עושים יותר טוב, במיוחד הניסיון להביע רעיונות מילוליים. ציור לא טוב בלספר סיפור באופן מילולי. הוא יכול להציע סוג אקזוטי של חוויה. צריך לנצל את הפרימיטיביות של הציור כדי להגיע למקום האפקטיבי שלו. זה מה שאני מנסה לעשות, לייצר את הישירות והפגיעות, ואני מופתע שזה נוגע".

**נראה שאתה שם דגש רב על העיניים בדיוקנאות שלך. אתה
חושב שאמנים צריכים חותמת שתזהה אותם?**

"כל פעם נראה אולי שיש לי חותמת, אבל אני לא נשאר בזה. עשיתי תערוכה על בדי קטיפה — ציורים שהשתנו לפי נקודת המבט. חשבתי

אז שציור יכול להראות כמה נקודות מבט. לפעמים נגמר לי ממשוהו, כמו שנגמר האוכל בצלחת. אז לא מעניין אותי שאין לי איזו טביעת יד ספציפית. יש לי את השיח הזה גם עם תלמידים שרוצים שיהיה להם איזה ניסוח סופי. זה נראה לי חבל".

המעבר מטכניקה לטכניקה וחזרה לציור מתוך התבוננות, זה לא מונע ממך העמקה?

"אני חושב שאם שינוי טכניקה מונע העמקה, זו בעיה. אני חושב שאפשר להעמיק במנעדים קטנים וזו הסיבה היחידה להתמיד. לאורך השנים אני תמיד נוגע ביחסים בין אור לחומר, ובדק את זה מזוויות שונות. אני לא מרגיש שאני מתפזר, או שהתפזרתי. אבל אני לא יודע מה יהיה עכשיו, אחרי שתי התערוכות האלה".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

ביקור בסטודיו של הצייר רן טננבאום

הסטודיו של טננבאום נטול כל רומנטיקה שמצפים למצוא באטלייה של צייר. חלק מהציורים מונחים כשפניהם אל הקיר, כדי לא להרתיע

[לעקוב](#)[אלי ערמון אזולאי](#)

24 בדצמבר 2010

חלל עבודה, לא יותר ולא פחות. כזה הוא הסטודיו של הצייר רן טננבאום. רואים בו אמנם את עקבות הציור, אך הוא נטול כל רומנטיקה עודפת של אטליה של צייר. הסטודיו שוכן בבניין דירות בתל אביב, בשכנות לאמנים רבים שמחזיקים גם הם סטודיו במבנה. גם בית הספר "התחנה", שבו טננבאום מלמד, שכן במבנה עד לפני כשנה. טננבאום נוהג להסתגר בחדרו שלו, הראשון מצד שמאל, מיד כשהוא מגיע למקום. הוא יוצא מהחדר רק כדי להשמש במטבח המשותף שבמסדרון הארוך המחבר בין חללי הסטודיו השונים.

החדר מוצף באור יפה, לאחר שמרימים את התריסים הישנים שמקצתם שבורים, ומתגלה בפשטותו ובכיעורו. נראה שטננבאום, בן 34, מעולם לא ניקה את הרצפה, המתלכלכת בכל יום מצבע ומטרפנטין, ורואים עליה את הטביעות של סוליות נעליו. שכבות הצבע מתערבבות לשחור דהוי, חסר אופי, ללא זכר לסקאלת הצבעים המקורית שיצרה אותו.

במרכז החלל ניצבים כן ציירים, שבו הוא משתמש כשהוא עובד בפורמטים קטנים, ושולחן קטן עם שני מפלסים. המפלס העליון עמוס שפופרות צבע, מברשות ופיסות נייר ואילו במשטח התחתון מונחת הפלטה. עשרות בדים מתוחים, בגדלים שונים, מונחים לאורך הקירות של הסטודיו, חלקם הפוכים כך שהצד המצויר פונה אל הקיר. טננבאום מסביר שהפך אותם משום שחשש כי נוכחותם יחד עלולה להיות אינטנסיבית מדי בשביל מי שמבקר בסטודיו לראשונה. בדרך כלל, הוא אומר, הוא לא נוהג להפוך את היצירות מכיוון שהן קשורות זו

לזו, והוא עובד במקביל על יותר מיצירה אחת. "אני לא מסוגל לעבוד באופן יזום על סדרה, אבל קורה שאחרי שאני עושה איזושהי כבדת דרך, אני שב לנושא מסוים ואז נהיית סדרה".

על שולחן מוארך, בקרבת החלון, זרוקים כמה ספרים של ציירים שהוא אוהב כמו פרנסיס בייקון ופרנק אוארבך וספרי סקיצות. החלונות פונים צפונה ולאור. האור חשוב לו, ולכן הוא מרבה לעבוד בשעות היום, אם כי לא אחת הוא ממשיך לעבוד גם לאחר שמחשיך.

כאשר הוא חושף, לאט לאט, את הציורים ההפוכים שלאורך הקירות, אפשר לראות בהם את הדימויים שמעסיקים אותו וחוזרים בצורות שונות ביצירותיו: המתרחצים, ילדים משחקים בחוץ, דמות המפנה את גבה, וציורים הקטנים - אשה במטבח.

הבחירה שלו בפורמטים מעניינת ויוצאת דופן. בעוד שבדים מוארכים מתאימים ונכונים יותר לציורי דיוקן, הוא בוחר דווקא לצייר בהם נוף בצורה שהופכת את הפנורמה על פיה. דיוקנאות הוא בוחר לצייר לא פעם בפורמט אופקי. אף שכבר זמן מה הוא אינו מצייר מתוך התבוננות בנוף, בכמה מציוריו נראה הנוף שנשקף מחלון הסטודיו.

כל ציור שונה מקודמו, אבל בעת ובעונה אחת גם נובע ממנו. "יש הרבה מוטיבציות שונות לציור", הוא מסביר. "לרוב אני מתחיל לבנות את הקומפוזיציה ללא רפרנס קודם, אלא עם זיכרון עמום של משהו". לדוגמה, הזיכרון של הגב של אביו, או דיוקנה של סבתו. "לפעמים העבודה אינטואיטיבית יותר, ובדיעבד אני מוצא בציור צורות שצריכות להתפתח ואז אני מחזק אותן".

על הסצינות והקומפוזיציות המתוארות בציוריו הוא אינו חושב מראש "כי לוקח זמן עד שהדימוי נקלט ונהפך לציור". אבל ההתגבשות שלהן מעניינת אותו מאוד. "אני שואל את עצמי פעמים רבות איך מספרים סיפור שבעצם לא התכוונת לספר. איך משרטטים נרטיב בתוך השפה הזאת. אני לא חושב שאני עושה ציור נרטיבי, אבל אני תמיד חושב שהוא מבצבץ, שמרחוק אפשר להבין כי משהו כן סופר בו".

הספרים שבסטודיו, כמו יצירתם של ציירים נוספים, השפיעו עליו ונכנסו למאגר הדימויים בראשו. "אני כמעט תמיד פועל בתוך הקונבנציות. התחלתי לחדד לעצמי את הרעיון של גניאולוגיה אמנותית - מה אני אוהב בעבר ומה לא, ולמה. אני מבין שתמיד נמשכתי לביטויים אקספרסיביים המוקפים בחומרה מסוימת". עם זאת הוא מסביר כי הוא אינו מצייר פיאות, צלובים ודימויים קלאסיים נוספים, לפחות לא באופן ישיר. "אני מנסה למצוא את הדרך ולהשתיל את התעסקות הזאת בתוך הדימוי בלי להשאיר אותה חשופה. אני אוהב שמסרים עולים ונעלמים".

בכמה מהציורים שלו נדמה כי האור אינו מקומי, ובעקבות זאת כל הייצוג של הנוף בציור - סוג הטבע והצבעים שמופיעים בו - נראה כלקוח ממקום אחר. הוא סבור אחרת, "אבל אני אף פעם לא יודע איך הוא נראה לאחרים. אני כל כך רגיל לראותו את הציור דרך הפילטר שלי, כך שאני תמיד מופתע מתגובות של אחרים". יחד עם זאת, הוא מוסיף, "אינני מנסה ליצור תיעוד נטורליסטי של מקום מסוים", כך שהאפשרות לראות בציור מאפיינים שונים קיימת.

על השאלה מתי הוא יודע כי היצירה גמורה הוא משיב, "זו שאלת השאלות. יש יצירות שכאשר אתה מסיים אותן אתה שומע את הפעמון מצלצל, ואלה לרוב יהיו אלה שלוקחות מעט זמן. ויש ציורים שאני עובד עליהם חודשים, משנה את דעתי ברגע מסוים, עושה בהם מהלך חדש וגומר לצייר בסשן אחד, בתוך ארבע-חמש שעות".

הפורמטים הקטנים מאפשרים לו עשייה פחות מחייבת או אינטנסיבית, יותר מהירה ואולי גם יותר רכה מבחינת המפגש של המכחול עם הציור. "המעבר לקטן סיפק צורך להאיר משהו קטן, בודד, שאולי לא הייתי נותן לו זכות קיום עצמאי בציורים גדולים. היה לי צורך בעדינות, משהו שלא ביטאתי הרבה זמן, כמו לחש".

ציור, לדבריו, הוא תחביר שהיה לו חשוב ללמוד מבראשית, ולכן הוא למד בבצלאל ולאחר מכן גם בסטודיו של ישראל הרשברג. "היה לי חשוב ללמוד מההתחלה של ההתחלות: איך לערבב צבע, איך מהנחה של כתם לצד כתם נהיה משהו. אחת הסיבות לכך היתה המבוכה

שחשתי מלראות אמנות ולא להבין מה עושים עם מה ולמה זה ככה". הוא מספר כי מאז שלמד והחל לצייר בעצמו, השתנה אופן המבט שלו על יצירות. "אם פעם ראיתי את הקומפוזיציה והסיפור, היום כשאני הולך למוזיאון ורואה טיציאן, למשל, אני חווה אותו בצורה הכי חושנית שיש, ואני יכול להתקע שעות על משיחת מכחול ולהתעלף". *

כל השפה בקו אחד

* מיקום: הנגב 5 תל אביב

* זמן: שנתיים

* גודל: 30 מ"ר

טננבאום בא לסטודיו בכל יום פרט לסופי שבוע, לימי עבודה ארוכים. פעם או פעמיים בשבוע הוא נוהג לצאת מהסטודיו, ולרשום בסיכור דיזינגוף. "זה אחד התחביבים העיקריים שלי. כרגע אני רושם בשביל לאסוף מידע ובצורה הכי קונקרטיית. נראה לי שרק בסוף החיים אדם לומד לרשום, למצוא את הקול שלו ברישום. תראי את פרנק אוארבך שגם הרישומים הראשונים שלו, שעליהם עבד במדך חודשים, הם נהדרים. ואילו בעשור האחרון הוא יוצר רישום של קו בודד, ומצא דרך לייצג את כל השפה החומרית שלו בקו: זה פנומנלי לגמרי".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ